

Jack Højgaard:

79 ÁRA GAMMAL SÚKKLAR TIL PARÍS

Hann er elsti maður á føroyska liðnum, sum í hesum døgum súkklað allan vegin til París.

– Um tú onki gert kropsliga, so passar tú ikki væl uppá heilsuna. Tað sært tú eisini tá menn, sum hava arbeitt nógv og knappliga onki gera, stirna og orka bara minni og minni, sigur hann.

ANNIKA KUNOY IM

ANNIKA@SOSIALURIN.FO

Eg møtti 79 ára gamla Jack Højgaard uttan fyri húsini hjá honum í Runavík dagin fyri, at hann saman við 44 øðrum súkklaðum í Føroyum fór langa súkklaðutúr úr Klaksvík til París. Hann tók í móti mær í túninum við eitt sindur av turrum fiski í hondini.

– Hetta havi eg sjálvur fiskað og turkað, sigur hann.

Hann greiðir frá, at hann fór til skips sum 14 ára gamla við fyrsta línubátinum, sum kom til Føroya.

– Mær hevur altíð dámt væl at sigla og at fiska. Tá eg búði á Toftum sum smádrongur, fór eg tíðliga upp at fiska, áðrenn eg fór í skúla. Jacob Højgaard, lærarin, spurdi meg altíð “Jack, hvat hevur tú fingið í morgun?” Kanska tí eg luktaði av fiski, flennir hann.

Hann hevur verið sjómaður alt lív sítt, og hevur síðani 1972 átt egið skip, tá hann lat dekkbátin Volunteer byggja. Seinni lat hann byggja nýggjan og størri bát við sama navni, sum síðani varð longdur og yvirdekkjaður. Hann hevur verið eigari og skipari á Volunteer øll árini, inntil hann seldi í 2011. Eftir tað keypti hann sær ein minni bát, og við honum hevur hann eisini gjørt nakrar túrar.

– Konan blívur so nervøs, tá eg fari við bátinum, tí eg sigli eini

fimm seks tímar hvønn vegin, og hon heldur, at eg tá fari for langt. Henni dámar betur, at eg fari at súkkla, sigur hann smilandi.

Umráðandi at vera virkin

Jack Højgaard er uppvaksin á Toftum, og greiðir frá, at har var gott at vaksa upp, hóast eitt sindur smáligt at byrja við, tá hann var smádrongur. Hann møtti konu síni, tá hann var 20 ára gamla, og tey vórðu gift trý ár seinni. Kona Jack er úr Vestmanna, og tí fluttu tey bæði vestur har at búgva.

Seinni fór Jack at smíða teimum hús í Runavík, og sigur, at hann plagdi at smíða um dagin og síðani renna allan vegin til Toftir um kvöldið. Jack hevur runnið og súkklað nógv og eisini spælt nógv fótbólt gjøgnum ár og dag.

– Tá vit komu til Runavíkar at búgva í 1970, plagdi eg at renna runt Toftavatn, men so byrjaðu børnini í skúlanum at spyrja børn míni, hvat feilti pápa teirra, tí hann var úti og rann, flennir Jack Højgaard.

Hann greiðir frá, at tá í tíðini var tað óvanligt at siggja rennarar á gøtunum. Hóast tað var óvanligt, so rann hann nógv, tá hann var heima, og spældi eisini fótbólt við B68.

– Eg havi altíð havt hug til at vera kropsliga virkin. Eg orkaði betri alt annað tá eisini, tí tað er rættuliga strevið, at hava ein slíkan bát, sum eg hevði, sigur hann álvarsamur.

– Eg orkaði eisini betur enn hinir umborð, sum ikki iðkaðu ella vóru virknir, sigur hann.

Fyri umleið 20 árum síðani fekk hann tó sliðgikt í øklaknútin, og tá fór hann at súkkla meir.

– Eg havi súkklað, tí mær dámar tað nokkso væl. Tá eg havi verið niðri í Danmark og vitja dóttur mína, havi eg súkklað serliga nógv, sigur hann.

Team Rynkeby

– Eg havi ætlað at melda meg til Team Rynkeby fleiri ferðir, men eg havi ongantíð fingið tað í lag. Í fjør møtti einum kammerati, sum hevur verið á Rynkeby liðnum fyrr. Hann spurdi, um eg ikki fór at melda meg til, og eg bað hann bara gera tað fyri meg, tí eg fekk tað ikki upp í lag, sigur hann.

– Eina tíð eftir hetta var eg farin ein súkklaður, og møtti honum tá aftur á súkklað, og hann sigur tá til lukku við meg, tí eg var sloppin á liðið, flennir hann.

Jack Højgaard leggur afturat, at hann var glaður um tíðindini, og súkklaðutúrurin út á Toftir varð lættari tann dagin.

Venjingin fer við nógvari tíð

Síðani Jack Højgaard fekk boðini um, at hann var sloppin við á føroyska Rynkeby liðið, hevur hann vant dúgliga.

– Sum regul súkkli eg annan hvønn dag, hóast tað onkuntíð

er hvønn dag. Mær dámar best at súkkla úti, men er veðrið ikki til vildar, so súkkli eg inni á innandura súkklað, sigur hann um venjingina upp til túrin.

Hann greiðir frá, at teir túrarnir hann er á súkklað mest eru í nærumhvørvinum, tí tað er nógvur trafikkur á Skálabotninum, og tað eru ikki allir bilførarar, ið hava fyrilit. Hann plagar at fara frá húsum umleið klokkan seks ella sjey, áðrenn fólk fara til arbeiðis.

– Eg súkkli eini fyra til fimm tímar hvørja ferð. Tað er næstan sum eitt arbeiði, og tað fer við nógv av tíð, sigur hann.

– Vanligi túrurin er til Rituvíkar, Æðuvíkar, til vindmillurnar, út á Nes og inn aftur á bakka. Mær dámar væl nærumhvørvið. Eisini gera vit nógvar felagstúrar við liðnum, og teir eru ymsastaðni í landinum, leggur hann afturat.

Variera venjingina

Hóast Jack hevur lagt óteljandi kilometrar afturum seg seinasta árið, so er tað ikki bert súkklingin, sum er umráðandi í fyrireikingini av einum slíkum túri.

– Man skal ikki bara gera tað sama. Onkuntíð fari eg gongutúrar niðan í hagan, har eg havi harusetur. Eg havi lagt 25 litra dunkar í botnin, skorið endan burtur úr og grivið tað niður í ein bakka. Eg havi havt nógvar góðar harutúrar, so eg má eisini gera okkurt gott fyri harurnar, sigur hann umhugsin

Eg súkkli eini fyra til fimm tímar hvørja ferð. Tað er næstan sum eitt arbeiði, og tað fer við nógv av tíð

– Eg eri veiðimaður, og mær dámar væl náttúrana. Ofta fari eg langar túrar og gangi í heilar dagar. Tá fari eg í lýsingini og komi ikki aftur fyrr enn á myrkri, leggur hann afturat.

– Eg helt, at eg var serstakliga væl fyri kropsliga eftir so nógva venjing, men tá eg var á fjalli á Svínáum, har eg havi jørð, føldi eg tað í kroppinum. Tað trúði eg ikki, at eg fór at gera, og tí sigi eg, at tað er umráðandi ikki altíð at gera tað sama í venjingini. At vera á fjalli er

